

DRUŠTVO SLOVENSkih KNJIŽEVNIH PREVJALCEV

SLOVENIAN ASSOCIATION OF LITERARY TRANSLATORS
ASSOCIATION DES TRADUCTEURS LITTÉRAIRES DE SLOVÉNIE

Utemeljivci za Sovretovi nagradi 2007

***Društvo slovenskih književnih prevajalcev podeljuje
Sovretovo nagrado za leto 2007***

***Vasju Bratini
Za prevod romanov Umberta Eca***

***Foucaultovo nihalo
in
Skrivnostni plamen kraljice Loane***

Vasja Bratina

Idealni bralec Ecovih romanov ni le eruditski poznavalec zgodovine in književnosti, filozofije, umetnosti in znanosti, ampak tudi posameznik z izostrenim občutkom za literarne oblike, slogovni izraz in kulturne kode različnih zgodovinskih obdobij. Bralsko doživetje teh besedil se seveda lahko uresniči tudi na pol poti do ideala, prevajalcu pa ne preostane drugega, kot da se skuša utelesiti v Ecovega *lector in fabula*. Ko si za to prizadeva, je na vsakem koraku soočen s tveganjem, da bo izvirnik razkril bodisi meje njegove razgledanosti bodisi pomanjkanje humorja in elegance. Vasja Bratina prejme Sovretovo nagrado zato, ker je preizkušnjo prestal na obeh področjih tveganja, kot natančen posrednik Ecovega postmodernega eruditstva in kot brezhiben stilist. Prevajalec dveh Ecovih romanov se je moral spoprijeti z vsebino in terminologijo zelo raznorodnih področij, npr. fizike 19. stoletja, srednjeveške ezoterike, astrologije, starinarstva, psihologije in nevrologije; v *Foucaultovem nihalu* je dosledno in iznajdljivo slovenil leksiko srednjeveškega okultizma, v *Kraljici Loani* opise spominskih procesov in delovanja možganov – ob tem pa je v slovenščini učinkovito poustvaril Ecov individualni slog in njegov igrivo ustvarjalni dialog s kulturno preteklostjo.

Bratina se je kot prevajalec loteval zvrstno zelo raznolikih del, od leposlovnih do esejističnih in publicističnih, od Ecovih romanov (*Baudolino*, 2003) do Claudia Magrisa, Predraga Matvejevića in Oriane Fallaci. S prevodoma romanov *Foucaultovega nihala* (2006) in *Kraljice Loane* (2007) je po mnenju komisije dokazal mojstrstvo.

**Društvo slovenskih književnih prevajalcev podeljuje
Sovretovo nagrado za leto 2007**

**Andreju E. Skubicu
Za prevoda del**

**Čitanka Gertrude Stein
in
James Kelman: *Kako pozno, pozno je bilo***

Andrej E. Skubic

Andrej E. Skubic, eden najvidnejših pisateljev mlajše generacije, je tudi zelo opazen in ploden prevajalec. Sega zlasti po anglo-ameriških avtorjih od začetkov modernizma do sodobnosti. Z letnico 2006 sta izšla dva njegova prevoda: *Čitanka Gertrude Stein* (Litera), ki jo je opremil z bogatimi spremnimi zapisi, tudi o svoji lastni prevajalski (pre)izkušnji, in roman Jamesa Kelmana *Kako pozno, pozno je bilo* (Cankarjeva založba). Obe besedili sta zahtevna prevajalska oreha, jezikovno in stilno pa sta kolikor mogoče različni. Prvo je klasika modernizma in kar kipi od kljubovanja gramatikalnim zakonitostim in slogovni konvenciji. Prevajalec je presenetljive »nepravilnosti« tega besedila reševal z veliko domiselnostjo in jezikovno eleganco. S prevodom je ustvaril stilno pisano, duhovito in spretno sukano besedilo, ki učinkuje pristno modernistično tudi v slovenščini in tako širi jezikovno obzorje domače literature.

Drugi prevod, roman škotskega pisatelja Kelmana, je pravo nasprotje modernizmu Steinove; je tudi bližje Skubičevemu lastnemu pripovedništvu. Neposrednemu, slengovskemu jeziku izvirnika, ki ponazarja neodločeno in trmasto vztrajanje v praznoti, je prevajalec tudi v slovenščini našel osupljivo plastične, duhovite in učinkovito banalne besedne, skladske, ritmične in stilne ustreznice. Romanu je Andrej E. Skubic primojstril – enakovredno izvirniku – občutja nekakšnih palimpsestnih postmodernističnih aluzij.

Dvoje zelo različnih besedil, ki pa sta aktualni v sodobnih težnjah slovenske literature – vsako na svoj način širi domet sodobne slovenske jezikovne senzibilnosti, obe bogatita našo prevajalsko literaturo in poglobljata bralsko izkušnjo sodobne književnosti.